

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **P. G.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

w dniu 4 października 2023 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 13 września 2022 r., sygn. akt V Ka 1186/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Zgierzu

z dnia 19 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 1186/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. C. Kancelaria Adwokacka w Ł., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 września 2022 roku, w sprawie o sygnaturze V Ka 1186/22, na skutek apelacji obrońcy i skazanego **P.G.**, Sąd Okręgowy w Łodzi utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 19 kwietnia 2022 roku, w sprawie o sygnaturze akt II K 1186/21. Wyrokiem tego Sądu P. G. został uznany winnym popełnienia przestępstw z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z

art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz z art. 245 k.k., za które wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączono wskazane wyżej kary i orzeczono karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd I instancji rozstrzygnął także o kosztach postępowania.

Od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi kasację złożył obrońca skazanego zaskarżając go w całości, żądając uchylecia wyroku Sądu II instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, wstrzymania wykonania kary oraz rozstrzygnięcia o kosztach.

Na podstawie art. 518 k.p.k., art. 523 § 1 k.p.k. oraz art. 526 § 1 k.p.k. przedmiotowemu wyrokowi skarżący zarzucił:

1. rażącą obrazę prawa, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia polegającą na:

1. błędzie w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegających na przyjęciu, że skazany w dniu 10 marca 2021 r. w G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mania w postaci pieniędzy w kwocie 300 zł w ten sposób, że zastosował wobec pokrzywdzonego przemoc, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie ustaleń w zakresie popełnienia przez skazanego ww. czynu, w szczególności pobicia P. L. i zaboru środków pieniężnych,

2. błędzie w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegających na przyjęciu, że skazany w dniu 10 marca 2021 r. w G. w celu wywarcia wpływu na świadka P. L. i zmuszenia go do zaniechania złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa w sprawie dokonanego na nim rozboju groził P. L. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie ustaleń w zakresie

popęłnienia przez skazanego ww. czynu, w szczególności okoliczności złożenia gróźb pobicia,

3. rażącą obrazę prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj:

a. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodu i bezkrytyczne danie wiary zeznaniom P. L. w zakresie, w jakim wskazują one, że skazany w dniu 10 marca 2021 r. w G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 300 zł, podczas kiedy wyżej wskazany świadek:

1. w zależności od daty składania zeznań dokonuje zmiany ich treści, co potwierdzają protokoły przesłuchań z dnia 11 marca 2021 r., 12 marca 2021 r. oraz 10 lutego 2022 r., co w skuteczny sposób pozbawia świadka waloru wiarygodności,

2. w momencie przedmiotowego zdarzenia znajdował się w stanie po spożyciu 2 piw 1 0, 75 1 whisky, a w konsekwencji czego możliwości percepcji oraz postrzegania rzeczywistości mogła być w istotny sposób zakłócona,

3. w sposób niejednolity składa zeznania w zakresie przebiegu pobicia przez P. G., w szczególności sposobu zadawania uderzeń, a także przedmiotu, którym miał zostać zadany cios, co w sposób skuteczny pozbawia ww. świadka wiarygodności,

4. w sposób niekonsekwentny i sprzecznym z zebrany w sprawie materiałem dowodowym składa zeznania w zakresie kierowania gróźb, a także pobicia, co w sposób skuteczny pozbawia świadka waloru wiarygodności,

b. art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i bezkrytyczne danie wiary zeznaniom P. L. w zakresie, w jakim wskazują one, że skazany w dniu 10 marca 2021 r. w celu wywarcia wpływu na świadka P. L. i zmuszenia go do zaniechania złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia

przestępstwa w sprawie dokonanego na nim rozboju, groził P. L. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę, podczas kiedy wskazany świadek:

5. w zależności od daty składania zeznań dokonuje zmiany ich treści, co potwierdzają protokoły przesłuchań z dnia 11 marca 2021 r., 12 marca 2021 r oraz 10 lutego 2022 r., co w skuteczny sposób pozbawia świadka waloru wiarygodności,
6. w momencie przedmiotowego zdarzenia znajdował się w stanie po spożyciu 2 piw i 0, 75 1 whisky, a w konsekwencji czego możliwości percepcji oraz postrzegania rzeczywistości mogła być w istotny sposób zakłócona.
7. w sposób niejednolity składa zeznania w zakresie kierowania gróźb przez P. G., w szczególność ich treści, co w sposób skuteczny pozbawia ww. świadka waloru wiarygodności,
8. w sposób niekonsekwentny i sprzeczny z zebrany w sprawie materiałem dowodowym składa zeznania w zakresie kierowania gróźb, także pobicia, co w sposób skuteczny pozbawia ww. świadka waloru wiarygodności,
9. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. poprzez uznanie, że wyjaśnienia P. G. należy znać za niewiarygodne w części, w jakiej nie przyznaje się on do popełnienia czynów objętych aktem oskarżenia, podczas kiedy:
10. w toku postępowania skazany złożył obszerne, logiczne i spójne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym „zeznania”, w szczególności podał informacje na temat przebiegu spotkania,
11. jedynym świadkiem zeznającym odmiennie jest pokrzywdzony, którego zeznania są niejednolite, a ponadto w momencie przedmiotowego zdarzenia ww. świadek znajdował się w stanie nietrzeźwości.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy w Łodzi wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, tj. takim, który przemawiał za jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

Stosownie do dyspozycji art. 523 § 1 k.p.k. zasadność kasacji jest oceniana z punktu widzenia skutecznego wykazania wystąpienia okoliczności wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. albo naruszenia prawa i to o charakterze rażącym oraz przedstawienia przekonujących argumentów, że to uchybienie wywarło istotny wpływ na treść wyroku. Oba te warunki, tj. rażące naruszenie prawa i istotny wpływ na treść wyroku, muszą wystąpić łącznie, a brak jednego z nich determinuje uznanie kasacji za bezzasadną w stopniu kwalifikowanym.

Należy zwrócić uwagę, że skarżący powiela w skardze kasacyjnej zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, któremu obecnie nadał formułę zarzutu „rażącej obrazy przepisów prawa”. Zarzut ten ma charakter pozorny, gdyż obrońca nie próbuje nawet wskazać i wykazać o jaką obrazę chodzi, czy których przepisów prawa ona dotyczy, poza ogólnikowymi odesłaniami do norm o charakterze ogólnym (programowym). Z treści art. 523 § 1 k.p.k. wynika natomiast wprost, że nie można w trybie kasacji skutecznie powoływać się na zarzut błędu w ustaleniach faktycznych - tym bardziej, że w sprawie niniejszej Sąd Okręgowy nie czynił własnych ustaleń, a jedynie zweryfikował prawidłowość ustaleń faktycznych poczynionych na etapie postępowania przed Sądem meriti i utrzymał to orzeczenie w mocy, a więc w całości zaaprobował sposób rozumowania organu pierwszoinstancyjnego.

Odnosząc się z kolei do zarzutu sformułowane w pkt 2 kasacji wskazać należy, co zresztą słusznie dostrzega prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, że Sąd odwoławczy nie może naruszyć art. 7 czy art. 410 k.p.k., gdy tylko kontroluje zastosowanie tych przepisów, ale sam ich nie stosuje. Natomiast te przepisy mogą zostać naruszone przez Sąd II instancji, gdy Sąd ten poczynił

własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia Sądu I instancji i wydał orzeczenie reformatoryjne. Może to nastąpić w sytuacji, gdy sąd odwoławczy ocenia odmiennie zgromadzone w sprawie dowody albo gdy uzupełnia przewód sądowy i przeprowadza dowody. Wówczas dokonuje własnej oceny dowodów na podstawie art. 7 k.p.k., zaś gdy przeprowadza dowody, to zobowiązany jest do ujawnienia wszystkich istotnych okoliczności na rozprawie apelacyjnej zgodnie z treścią przepisu art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 12 lutego 2016 r., III KK 22/16 oraz z 5 marca 2013 r., II KK 112/12).

W sprawie niniejszej Sąd odwoławczy, odnosząc się do oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd meriti wskazał, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art 7 kpk. po spełnieniu określonych warunków. Powinno być ono poprzedzone ujawnieniem całokształtu okoliczności sprawy, stanowić wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Sąd Rejonowy w rozpoznawanej sprawie spełnił wszystkie te wymogi. Odnosząc stę do zeznań P. L., Sąd Okręgowy podniósł, że co do okoliczności najistotniejszych dla merytorycznego rozstrzygnięcia złożył on konsekwentne i spójne zeznania. Fakt, iż wcześniej spożywał alkohol z oskarżonym i był nietrzeźwy nie oznacza, że pomylił osobę, która zadawała mu ciosy, następnie zabrała pieniądze i groził popełnieniem przestępstwa polegającego na pozbawieniu go życia i zdrowia. Nie było żadnych powodów by przyjąć, że pokrzywdzony bezpodstawnie pomówił oskarżonego. Obaj mężczyźni znali się od wielu lat, nie utrzymywali jednak stałych kontaktów i nie istniał między nimi żaden konflikt, zatem nie było powodów, by świadek złożył nieprawdziwe zeznania obciążające P. G. Ujawnione różnice w treści depozycji P. L. dotyczą kwestii nieistotnych i są łatwo wytłumaczalne zarówno zdenerwowaniem, jak i przede wszystkim upływem czasu od zdarzenia.

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, wniesionej w tej sprawie kasacji.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego, w tym o wynagrodzeniu na rzecz obrońcy z urzędu.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

JML

[ms]